19/05/2020

«Οι Πόντιοι εζήτησαν τη ζωήν και έλαβον το θάνατον»

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Ένα από τα πιο λυρικά κείμενα, που ταυτόχρονα κρύβει άφατο πόνο για τα δεινά του ποντιακού ελληνισμού, παραδίδοντας στην Ιστορία μαρτυρίες από τις ημέρες της Γενοκτονίας, είναι ο ιστορικός λόγος που εκφώνησε ο Λεωνίδας Ιασονίδης στο εθνικό μνημόσυνο υπέρ των σφαγιασθέντων Ποντίων κατά την περίοδο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, στο ναό Αγίου Νικολάου του Γαλατά της Κωνσταντινούπολης, στις 24 Απριλίου 1922, χοροστατούντος του Οικουμενικού Πατριάρχη Μελετίου Μεταξάκη.

«Εφέτος άνοιξιν δεν έχομεν, το παν απ’ άκρου εις άκρον πενθεί, διότι ο Πόντος απέθανεν. Ο Πόντος εσταυρώθη. Τετέλεσται».

Ο διακεκριμένος πολιτικός, από τους σπουδαιότερους αντιπροσώπους των Ποντίων και χρόνια υπουργός στις κυβερνήσεις Βενιζέλου, περιέγραψε την πατρίδα του πυρπολούμενη, τους άνδρες εξορισμένους, τα γυναικόπαιδα να πεθαίνουν από την πείνα. Μίλησε για τις 69 αγχόνες στην πλατεία της Αμάσειας, για παιδιά και γυναίκες που τουφεκίζονται, για νήπια που τα συνθλίβουν.

Ο Πόντος, που για τον Λεωνίδα Ιασονίδη στάθηκε προπύργιο στη βαρβαρική Ασία, Ακρίτας και βιγλάτορας του πολιτισμού και του χριστιανισμού, είχε μάρτυρες, που εγκαταλείφθηκαν απροστάτευτοι, παρά τις πανηγυρικές υποσχέσεις. «Οι Πόντιοι εζήτησαν άρτον και έλαβον πέτραν, εζήτησαν ιχθύν και έλαβον όφιν, εζήτησαν τη ζωήν και έλαβον το θάνατον, εζήτησαν την ελευθερίαν και έλαβον τη δουλείαν, Αρχάγγελον εζήτησαν και Δαίμων τοις εστάλη, βοήθειαν εζήτησαν και τα νώτα τοις εστράφησαν», ανέφερε.

Σε άλλο σημείο του λόγου του αναφέρεται σε μια Πόντια μάνα: «Περιφερόμενη μετά της κόρης της εις τας προκυμαίας της Νοβοροσκίσκης, έρριψεν την κόρην της ταύτην εις τη θάλασσαν, προτιμήσασα να την ιδή νεκράν, αλλά παρθένον, παρά χορτάτην, αλλ’ άνευ τιμής. Δεν είχον φάγει αι δυστυχείς από πέντε ήδη ημερών. Αδελφοί, πεινώμεν διότι πεινούν, πονούμεν διότι πονούν, ασθενούμεν διότι ασθενούν, γυμνητεύομε διότι γυμνητεύουν, επαιτούμεν διότι αποθνήσκουν.

Με πνεύμα αισιοδοξίας, όμως, σημειώνει ότι οι Τούρκοι θάβοντας τον Πόντο, από σύγχυση και ταραχή, «άφησαν έξω την κεφαλήν του», που με το στόμα κηρύσσει το παράπονο προς τον πολιτισμένο κόσμο, με τα αυτιά ακούει τις φωνές των εθνομαρτύρων: «Μη φοβού ότι κατησχύνθης, μηδέ εντραπής ότι ωνειδίσθης».

Ο Λεωνίδας Ιασονίδης καταλήγει με την εξής προτροπή: «Εξεγείρου ανάστηθι εκ νεκρών. Ένδυσαι την δόξαν σου. Εκτίναξαι τον χουν και ανάστηθι. Έκδυσαι τον δεσμόν του τραχήλου σου και πλάτυνον τον τόπον της σκηνής σου».

Πηγή: pontos-news.gr